

indbrage Waterschoutembedet, og navnlig var dette Tilfældet i 1848, da Embedet var ledigt. Der blev dengang bragt Forslag ind til forskjellige Forandringer ved denne Bestilling, og navnlig blev der af Grosferersocietetets Comitee fremsat det Spørgsmaal, om det ikke vilde være rettest at indbrage denne Bestilling; men Kjøbenhavns Skipperlaug yttrede ved denne Leilighed, at Waterschoutembedet allerede fra ældgammel Tid har bestaaet og skulder sin Oprindelse, at der var spølt Trang hos de Søfarende til at have en Mand, der med nøie Kjendskab til Søarten forbandt en utvivlsom Upartisthed, og endvidere, at det var et Embede, der paa ingen Maade var forældet eller unødvendigt, men tværtimod, at dets Vigtighed tog til med den tiltagende Skibsfart. Det samme Spørgsmaal kom under Forhandling i Kjøbenhavns Borgerrepræsentation, hvor der navnlig dengang sad Mænd, der som Skibsrhederne nøie kjendte til Søartsforholdene og tillige vare høist friskindede Mænd, men de tiltraadte den Erklæring, som var afgiven af Skipperlauget, og betragtede det som i høieste Grad af Vigtighed for Søarten i det Hele, at der var en saadan Bestilling, ligesom de ogsaa udtalte sig imod, at denne Art af Forretninger bleve henlagte under en saadan militair Autoritet, som man betragtede Munstringskriveren for at være. Ved denne Leilighed var der ogsaa Spørgsmaal om Waterschoutens Gehyr, og forsaavidt det ærede Medlem har meent, at det var med Urette, at Waterschouten tidligere har oppebaaret 1½ fl. pr. Daler, skal jeg bemærke, at det ved denne Leilighed er oplyst, at Berettigelsen dertil vel oprindelig kunde være tvivlsom, men at denne Betaling var bleven oppebaaren siden Aaret 1704 og derved hjemlet. Forøvrigt blev Gehyret ved denne Leilighed betingelsesviis, og er senere bleven fuldt nebsat til 1 fl. pr. Daler. Jeg veed meget vel, at den ærede Forslagsstiller har nøie Kjendskab til de menige Sømands Forhold og har en varm Interesse for dem, men han maa tillade mig at troe, at der ogsaa er andre Mænd, som kjende disse Forhold, og jeg tænker, at Sagen ikke bør sees alene fra Mandstabsets Side, men ogsaa fra Skibsrhederes og Skibsførernes Side, samt at det vistnok vil

være rigtigt at give Andre, der have Indsigt i disse Forhold, Leilighed til at ytre sig derom, inder man saaledes gaaer til med eet Slag at affkaffe en Indretning, der har bestaaet i en overordentlig lang Tid — ikke siden 1752; saaledes som det blev anført af det ærede Medlem, thi den er allerede nævnt i Begyndelsen af det forrige Aarhundrede, og maaskee er den meget ældre. Jeg skal ogsaa gjøre opmærksom paa, at Embedet jo ikke er ledigt nu, og at det dog vistnok vilde være stridende imod, hvad der er sædvanligt, saaledes uden Videre at indbrage en Stilling, hvortil der, saa vidt jeg veed, skal kongelig Bestilling; dette er jeg dog ikke sikker paa, men han hører ikke til de Bestillingsmænd, der ansættes af Magistraten, og de Oplysninger, jeg har for mig, vise tillige, at de tidligere Waterschouter ere blevene betragtede som pensionsberettigede og deres Enter ogsaa, saa at man ved at følge den ærede Taler vilde komme til at paaføre Statskassen en ikke saa ganske ringe aarlig Udgift. Forresten kan det jo gjerne være, at der er Anledning til at tage disse Forhold under nærmere Overveielse, men jeg troer ikke, at det her er Stedet til at tage en Beslutning derom.

Solv. Jørgensen: Det er kun et Par Punkter, jeg vil udtale mig om. Hvad Forslaget under Nr. 2 angaaer, er jeg enig deri med Fleertallet, hvad enten man seer det fra Forstandens eller fra Føllesens Side. Til det Første henregner jeg, at naar Hærloven har bestemt, at alt det vaabenhygtige Mandskab skal udskrives, maa efter min Mening deri være indbefattet Præsterne. Naar jeg, forsaavidt jeg formaaer, seer ud over det Hele, troer jeg, at dette ligefrem vil være i Fredens Interesse. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at Præsterne for en Deel have havt ikke saa lidt Skyld i de Krige, der ere førte, og hvis det forholder sig rigtigt, hvad der anført, at Præsterne endnu ikke nogetsteds ifølge Loven have været forpligtede til at gaae med som Solvater, troer jeg, det vilde være en næsten ligesaa stor Ære for Danmark først at have sat denne Bestemmelse i Lovform, som det f. Ex. ansees for en Ære, at Danmark gik forud med Hensyn til Slavehandelens Ophævelse. Naar man skal